

Изъ сѣ гърло котакътъ завикалъ :
 „Ей косачи, като мине царя,
 Ако всички дружно не речете,
 Че ей-тия обширни ливади
 Ги владѣ маркизъ Карабаса —
 Тукъ всички ви царя ще погуби“.

Миналъ царя, миналъ и попиталъ :
 „На кого сж тѣзъ ширни ливади“ ?
 — На маркиза, маркизъ Карабаса!
 Ведно викватъ всичкитѣ косачи —
 Тѣй много ги котакътъ наплашилъ.
 — Вий имате разкошни ливади ! —
 Забѣлѣзълъ царътъ на маркиза.
 — Да, смирено отвърналъ маркизътъ.

А котакътъ сѣ тичалъ напрѣдъ.
 Срѣдъ нивята съгледалъ жетвари.
 — „Ей жетвари, — викналъ имъ котакътъ —
 Като мине подиръ малко царя
 И запита нивята кои сж,
 Ако вие дружно не речете,
 Че ги владѣй маркизъ Карабаса, —
 Царя всички тука ще погуби“ !
 Миналъ царя, миналъ и попиталъ :
 „На кого сж тѣзъ нивя обширни“ ?
 — На маркиза, маркизъ Карабаса —
 Викватъ дужно всичкитѣ жетвари
 И се царю ниско поклонили,
 — „Вий имате нивя прѣвзходни!“ —
 Казалъ царя. — Да, добри сж —
 Смирено му отговорилъ маркизътъ.
 А котакътъ пакъ тичалъ напрѣдъ,
 Кого срѣщналъ сѣ съвѣтвалъ, учелъ,
 Що да казва, катъ го пита царя.